

Ἡ ἀλχημεία τοῦ Θεοῦ

«Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν»

(Ῥωμ. 8,28)

Λαμβάνω ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ ρητὸ αὐτό, τὸ ὁποῖο ἔχει βάθος περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ὁ Εἰρηνικός καὶ ὁ Ἀτλαντικός ὠκεανός, βάθος νοημάτων. Εἶνε παρμένο ἀπὸ τὸ περίφημο 8ο (η΄) κεφάλαιο τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς. Ἐκεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γράφων πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ῥώμης, θέλει νὰ τοὺς παρηγορήσῃ, νὰ τοὺς ἐμψυχώσῃ, νὰ τοὺς ἐγκαρδιώσῃ, νὰ τοὺς πῆ ὅτι στὴ μάχη, τὴν ὁποῖαν διεξῆγε ὁ χριστιανισμὸς ἐναντίον τῆς εἰδωλολατρίας, τὸ τέλος θὰ εἶνε νίκη καὶ θρίαμβος.

Υπολογίζεται ὅτι ἡ Ῥώμη, ἡ πρωτεύουσα τοῦ κόσμου, ἀριθμοῦσε τότε ἕνα ἑκατομμύριο κατοίκους καὶ πλέον. Καὶ οἱ Χριστιανοὶ πόσοι ἦσαν; Ἦσαν λίγοι, ἀλλὰ ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ – τώρα ἐμεῖς εἴμαστε ψευδοχριστιανοί. Ἐνας τότε ἄξιζε γιὰ ἑκατομμύρια· εἶχε μέσα του

πυρ, φωτιά, ἦταν κάρβουνο ἀναμμένο. Ἐπίστευε· ἦταν ἔτοιμος νὰ τὰ παίξῃ ὅλα κορώνια – γράμματα, νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ του. Πόσοι λοιπόν, μέσα στὸ ἕνα ἑκατομμύριο κατοίκων τῆς Ῥώμης, ἦσαν οἱ Χριστιανοὶ; Χίλιοι περίπου. Ἀποτελοῦσαν μειοψηφία, ἀλλὰ **μειοψηφία δυναμικὴ**. Διότι ἡ ἀξία δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ σθένος τῆς ψυχῆς. Οἱ Χριστιανοὶ αὐτοὶ ἦσαν στὸ στόχαστρο τοῦ διωγμοῦ· καὶ συκοφαντήθησαν καὶ διεβλήθησαν καὶ ἐδιώχθησαν καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὰ ἀμφιθέατρα καὶ ὑπέστησαν μυρίας θλίψεις.

Περίεργος λόγος εἶνε αὐτός, ἀλλὰ ἀληθινός. Καὶ ὅτι εἶνε ἀληθινός φαίνεται ἀπὸ τὴν ἱερὰ ἱστορία, φαίνεται ἀπὸ **παραδείγματα** πού περιέχει ἡ ἁγία Γραφή. Σὰς παρουσιάζω δύο – τρία τέτοια παραδείγματα, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

Τὸ ἕνα παράδειγμα εἶνε ὁ **Ἰώβ**. Ὁ Ἰώβ τί ἔκανε; Πέρασαν ἀπὸ πάνω του ὅλα τὰ κακά, χιονοστοιβάδα. Ὅπως ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ὄρη πέφτουν χιονοστοιβάδες καὶ πλακώνουν ὅ,τι βρεθῆ ἔμπροστά τους, ἔτσι στὴν ψυχὴ τοῦ ἥρωος αὐτοῦ ἔπεσε χιονοστοιβάς κακῶν. Ποιά κακά; Τὰ ποιμνία του ἠρπάγησαν· οὔτε ἕνα πρόβατο δὲν τοῦ ἔμεινε. Τὸ σπίτι του ἐσεισθῆ ἀπὸ σεισμὸν καὶ πλάκωσε ὅλα τὰ παιδιά του· δὲν ἔμεινε οὔτε ἕνα παιδί πρὸς παρηγορίαν του. Αὐτὸς ἠσθένησε εἰς θάνατον, ἀπὸ νόσημα φοβερόν, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω στὴν κοπριά καὶ μ' ἕνα κεραμίδι ἔξυνε τὶς πληγές του τὶς ἀφόρητες – λένε ὅτι εἶχε λέπρα. Ἡ δὲ γυναῖκα του, ἡ ὁποία εἶνε ἡ τελευταία παρηγορία τοῦ ἀνδρός, καὶ αὐτὴ τὸν ἐγκατέλειπε καὶ τοῦ λέει· Βλαστήμα καὶ αὐτοκτόνησε, τί περιμένεις περισσότερο; Καὶ τότε αὐτὸς τῆς ἀπήντησε· Ὁ γύναι, «εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσομεν;» (Ἰώβ 2,10). Καὶ σφράγισε τὴ ζωὴ του λέγοντας ἕνα λόγο πού λέγεται καὶ σήμερα στὴν θεία λειτουργία, ἀλλὰ ἐμεῖς τὸν ἀκοῦμε ἔτσι ἀδιάφορα χωρὶς νὰ τὸν προσέχουμε. Εἶνε τὰ λόγια πού λέγονται στὸ τέλος· «Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλόγημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος» (Ἰώβ 1,21 καὶ θ. Λειτ.). Ὁ Ἰώβ δὲν ἐκάμφθη. Ὅπως ὁ χρυσός, ἂν τὸν βάλομε στὸ καμίνι καὶ καίγεται μὲς στίς φλόγες, βγαίνει καθαρώτερος, ἔτσι καὶ αὐτός. Ὁ χρυσὸς δὲν εἶνε ἄχυρο, τὸ ἄχυρο καίγεται· δὲν εἶνε σκουριά, ἡ σκουριά εἶνε ἄχρηστη· δὲν εἶνε εὐτελὲς μέταλλο, πού δὲν ἔχει καμμία ἀξία. Ὁ χρυσὸς ἔχει αὐτὴ τὴν ιδιότητα· ριπτόμενος μέσα στὴν κάμινον τοῦ πυρός, νὰ βγαίῃ καθαρώτερος. Ὅσο περισσότερο καίγεται, τόσο καθαρώτερος βγαίνει. Ἐτσι καὶ ὁ Ἰώβ· ἡ ψυχὴ του βγήκε λαμπρότερα. Συνεπὼς ταιριάζει σ'

Ἐρχεται λοιπόν ὁ ἀπόστολος Παῦλος νὰ τοὺς παρηγορήσῃ καὶ μεταξὺ ἄλλων τοὺς λέει αὐτὸ τὸ λόγο· «Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν» (Ῥωμ. 8,28). Τί θέλει νὰ πῆ; Ἐννοεῖ τὸ ἐξῆς. Ἀγαπᾶς τὸ Θεό; Μὴν περιμένεις, ἐπειδὴ τὸν ἀγαπᾶς, νὰ σοῦ ἔρχωνται ὅλα εὐχάριστα. Θὰ περι-

αὐτὸν ὁ λόγος «*Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν*».

Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Ἔχουμε τὸν **Ἰωσήφ**. Τί ἔπαθε ὁ Ἰωσήφ; Ἐμισήθη ἀπὸ τὰ ἀδέρφια του. Ἐρρίφθη εἰς τὸν λάκκον, ἐν συνεχείᾳ ἐπώληθη –ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων κι αὐτός– εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, ἐσυκοφαντήθη, διεβλήθη, ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακάς. Ποιὸς περίμενε νὰ βγῆ ἀπὸ ἴκει ποτὲ ζωντανός; Καὶ ξαφνικὰ –ὦ μυστήρια ποὺ ἔχει ἡ ζωὴ!– μέσα ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἕνα χέρι ἀόρατο τὸν πῆρε καὶ τὸν ἔκανε βασιλιᾶ. Καὶ στὴν περίπτωσι λοιπὸν τοῦ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ κατάδικος ἀνῆλθε εἰς τὰς ὑψηλὰς βαθμίδας, βλέπουμε νὰ πραγματοποιηθῆ ὁ λόγος «*Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν*».

Πῶς; Τὴν ἀπάντησιν βλέπομεν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἰδίου τοῦ ἀγίου Αὐγουστίνου. Ἔπεσε εἰς ἀμαρτίας ὅσον σπανίως ἄνθρωπος, ἐκυλίσθη στὸν βόρβορον τοῦ κακοῦ. Καὶ ὅμως μέσα ἀπὸ τὸ βάραθρον τῆς πιὸ μεγάλης διαφθορᾶς, τῆς πιὸ μεγάλης ἀσωτίας, τοῦ πιὸ μεγάλου ἠθικοῦ ξεπεσμοῦ, τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ τὸν πῆρε καὶ τὸν ἀνέδειξε καὶ τὸν ἔκανε μέγαν διδάσκαλον καὶ πατέρα τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι καὶ στὴν περίπτωσιν τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ρητὸν «*Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν*».

Αὕτῃ εἶνε –ἂν ἐπιτρέπεται νὰ μεταχειρισθῶ μιὰ λέξι ποὺ εὐρίσκεται στὶς ἐγκυκλοπαίδειες–, αὕτῃ εἶνε ἡ «ἀλλημεία» τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχει ἀλλημεία; Στὴν ἐπιστήμη ὄχι. **Τί θὰ πῆ ἀλλημεία;** Τὸν καιρὸ τοῦ μεσαιῶνος ὠρισμένοι προσπαθοῦσαν

Μιά ἄποψη τῆς Γυναικείας Κοινοβιακῆς ἰ. Μονῆς Ἁγ. Αὐγουστίνου

Τρίτο παράδειγμα τῆς ἀγίας Γραφῆς ἔχουμε τὸν εὐγνώμονα **ληστή**. Ἐὰν σκεφθῆτε, ποιά εἶνε ἡ ὠραιότερα ἡμέρα τῆς ζωῆς του, θὰ ἐκπλαγῆτε. Πολλὰ χρόνια ἔζησε ὁ ληστής. Ἐὰν μὲ ρωτήσετε, ποιά εἶνε ἡ ὠραιότερα ἡμέρα τῆς ζωῆς του, θὰ σᾶς πῶ. Εἶνε ἡ ὥρα τῆς σταυρώσεώς του. Ἐκεῖ ποὺ ἐσταυρώθη, ἐκεῖ εἶδε τὸ Χριστό, ἐκεῖ ἐπίστευσε στὸ Χριστό καὶ εἶπε τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42). Ὁ σταυρὸς τοῦ βγήκε σὲ καλὸ.

Ἴδου λοιπὸν πῶς τὸ κακὸν ἀποβαίνει εἰς καλόν. Πότε ὅμως; Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὸν Θεό. Διότι καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀγαποῦσαν τὸ Θεό· γι' αὐτὸ ὅ,τι τοὺς βρῆκε, τοὺς βγῆκε σὲ καλὸ.

Αλλὰ ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος, ποὺ ἐορτάζουμε, ἐμβαθύνει ἀκόμη περισσότερο στὸ ρητὸ αὐτὸ καὶ λέει κάτι καταπληκτικό. Τί λέει; Ἀκόμη καὶ τὸ πιὸ μεγάλο κακό, καὶ αὐτὸ «*συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν*». Ποιὸ εἶνε τὸ μεγαλύτερο κακό; Κακὸν ἢ πτώχεια, κακὸν ἢ δυστυχία, κακὸν ἢ δυσφήμισις, κακὸν ἢ συκοφαντία, κακὸν ὁ διωγμός, ὅλα αὐτὰ κακά· ἀλλὰ τὸ μέγιστο κακὸν ἀπ' ὅλα εἶνε ἡ ἀμαρτία. Προχωρεῖ λοιπὸν ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος ἐρμηνεύων τὸ ρητὸ καὶ λέγει, ὅτι **καὶ τὰ ἀμαρτήματα** ἀκόμα τοῦ ἀνθρώπου, ἐὰν αὐτὸς ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, κατὰ τινα τρόπον ἀποβαίνουν πρὸς τὸ καλόν. Δὲν εἶνε περίεργος ὁ λόγος αὐτός; Τὰ ἀμαρτήματα;

νὰ βροῦν τρόπο νὰ μετατρέψουν τὰ εὐτελῆ μέταλλα σὲ χρυσό. Δὲν τὸ ἐπέτυχαν βέβαια. Ἄλλ' ὅ,τι δὲν ἐπέτυχε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἐπιστήμη του, συμβαίνει πολλές φορές κατὰ ἀνεξιχνίαστο τρόπο στὴν φύσι. Ἐὰν ρωτήσετε τοὺς χημικούς, τοὺς γεωλόγους καὶ ἄλλους μεγάλους ἐπιστήμονας, θὰ σᾶς ποῦν λ.χ. ὅτι τὰ διαμάντια, τὰ ὁποῖα ἀνασύρει σήμερα ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς, δὲν ἦταν πάντα διαμάντια. Τί ἦταν; Πρὸ χιλιᾶδων ἐτῶν, ὅταν ἡ σφαῖρα τῆς γῆς περνοῦσε ἀπὸ μεταβατικὰς φάσεις, τὸ διαμάντι ἦταν ἕνα κοινὸ κάρβουνο· καὶ μὲ τὸ πέρασμα πολλῶν ἐτῶν ὑπέστη ἀλλοιώσεις, καὶ τέλος τὸ κάρβουνο ἔγινε διαμάντι. Μάλιστα. Αὕτῃ εἶνε ἡ ἀλλημεία τῆς φύσεως.

Βοηθητικὸ εἶνε ἀκόμα καὶ ἕνα παράδειγμα σύγχρονο. Ποιὸ θεωρεῖται τὸ φοβερώτερο δηλητήριον; Τὸ φοβερώτερο δηλητήριον εἶνε τὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας. Δὲν ὑπάρχει ἀντίδοτο. Σὲ δάγκωσε κόμπρα; πεθαίνεις ἀμέσως. Καὶ ὅμως τώρα τελευταίως γίνονται πειράματα τῆς ἐπιστήμης καὶ προσπαθοῦν τὸ φαρμάκι τοῦ ὄφους, τῆς κόμπρας, νὰ γίνῃ – τί; **Τὸ φαρμάκι νὰ γίνῃ φάρμακο**, ἀποτελεσματικὸ ἀντίδοτο κατὰ τοῦ καρκίνου. Μυστήρια ἔκρυψε ὁ Θεὸς μέσα στὴ φύσι. Ἔτσι οἱ ἰατροὶ ἐλπίζουν, μὲ τὴν ἀνάλυσιν καὶ ἐξέτασιν καὶ ἔρευνα, ὅτι θὰ μεταβάλουν τὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας σὲ φάρμακο κατὰ τῆς φοβερωτέρας ἀσθενείας.

Ὅπως λοιπὸν ἡ ἀλχημεία τῆς φύσεως γνωρίζει νὰ μεταβάλλῃ τὰ πλέον εὐτελῆ σὲ πολὺτιμα, καὶ ὅπως ἡ ἐπιστήμη τῆς χημείας προσπαθεῖ ἀπὸ τὰ πλέον βλαβερὰ καὶ ἀπαίσια νὰ βγάλῃ εὐεργετικά καὶ σωτήρια, ἔτσι καὶ ἡ «ἀλχημεία» τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν **ἀγαθότητα** καὶ τὴν **πανσοφία** του γνωρίζει νὰ μεταβάλλῃ τὰ πλέον κακὰ εἰς ἀγαθὰ.

Ο λόγος βέβαια αὐτὸς φαίνεται δύσκολος, δυσερμήνευτος. Φαίνεται δύσκολος σ' ἐμᾶς οἱ ὅποιοι μετροῦμε τὰ πράγματα μὲ τὸ μέτρο τῆς λογικῆς. Ἀλλὰ νὰ εἴστε βέβαιοι ὅτι θὰ ἔλθῃ κάποτε ἕνας νέος κόσμος. Ὅσο εἶσαι βέβαιος ὅτι ὑπάρχει ὁ πλανήτης αὐτὸς ἐπάνω στὸν ὅποιο κινούμεθα, τόσο νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι, ἐκτὸς τοῦ πλανήτου αὐτοῦ καὶ τῶν γαλαξιών τοῦ σύμπαντος, ὑπάρχει ἕνας ἄλλος κόσμος ἀφθάστου μεγαλείου. Καὶ ὁ κόσμος τοῦ ἀφθάστου μεγαλείου εἶνε ἡ ἄλλη ζωὴ — ὅταν ἀξιοθῶμε καὶ πᾶμε. Ὅπως εἶπε ὁ Σωκράτης, ὅταν τὸν δικάσανε· Δὲν ἐλπίζω τίποτα ἐδῶ· **ἐλπίζω σ' ἕναν ἄλλο κόσμο** (— τί μεγάλα λόγια!). Μὲ δικάσατε σεῖς οἱ ἄδικοι εἰς θάνατον καὶ εἰς ἐκτέλεσιν καὶ εἰς κώνειον· ἀλλ' ἐγὼ πιστεύω ὅτι θὰ μεταβῶ σ' ἕναν ἄλλο κόσμο, ὅπου δικασταὶ ὑπέροχοι, ὁ Μίνως καὶ ὁ Ραδάμανθυς καὶ ὁ Αἰακός, αὐτοὶ θὰ μὲ δικάσουν μὲ δικαίαν κρίσιν.

Λοιπὸν θέλω νὰ πῶ τὸ ἐξῆς. Ἐκεῖ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, τὸν ὅποιον πιστεύουμε — καὶ πρέπει νὰ πιστεύουμε, καὶ ἀλλοίμονο ἂν δὲν πιστεύουμε, διότι τότε θὰ εἴμεθα κτηνώδεις ὑπάρξεις καὶ ὀπαδοὶ τῆς ἐπικουρείου διδασκαλίας—, θὰ δοῦμε θαύματα μεγάλα. Ἐκεῖ **θὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Θεὸν γιὰ τὰ πλέον δυσάρεστα** γεγονότα τῆς ζωῆς μας. Θὰ τὸν εὐχαριστήσουμε λ.χ. γιὰ τὴν πτώχεια. Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς χάρι στὴν πτώχεια γίνεμα ἄνθρωποι. Ἄν δὲν ἦμεθα πτωχοί, δὲν θὰ ἀνεδεικνυόμεθα. Καὶ πρέπει νὰ λέμε· Εὐχαριστῶ τὸ Θεό, διότι γεννήθηκα στὸ πεζοδρόμιο. Ἄν ρίξετε μιὰ ματιὰ στὴν κοινωνία, τὰ βουτυρόπαιδα δὲν ἔχουν ἀνάπτυξι. Πτωχὰ παιδιά, ἀγροτῶν παιδιά, πτωχὰ καὶ ἀσήμαντα, ἢ πτώχεια, πού θεωρεῖται δυστύχημα, τὰ ἀνέδειξε εἰς μεγάλας προσωπικότητας. Πρέπει νὰ λέμε· Εὐχαριστῶ τὸ Θεό, γιατί γεννήθηκα σὲ μιὰ καλύβη. Ἄλλοι θὰ εὐχαριστήσουν τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἀρρώστια· γιατί ἡ ἀρρώστια ἄνοιξε τὰ μάτια τους καὶ εἶδαν ὅτι **«ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης»** (Ἐκκλ. 1,2). Ἄλλοι θὰ εὐχαριστήσουν τὸ Θεὸ γιὰ συκοφαντίας καὶ διαβολὰς καὶ διωγμούς, διότι μέσ' στὰς φυλακὰς βρῆκαν τὸ Θεό. Ὅπως ὁ Ντοστογιέφσκυ· ὁ ὅποιος ἔξῃ βίον ἀπίστου καὶ ἀθέου, ὅταν ὁμως ἐκλείσθῃ εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Σιβηρίας, ἐκεῖ μέσα ἐγνώρισε τὴν ἀλήθεια καὶ ἐκεῖ μέσα στὰ κάτεργα ἔγραψε τὸ σπουδαιότερο βιβλίον, καὶ εἶπε· «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού ὠδήγησες τὰ βήματά μου στὰς φυλακὰς καὶ ἐδιδάχθην ὅσα δὲν ἐδιδάχθην στὴς ἀκαδημίες τῆς Πετροπόλεως καὶ τῆς Μόσχας, καὶ οἱ δάσκαλοί μου ἦσαν οἱ συ-

γκατάδικοί μου· σ' εὐχαριστῶ, γιατί μοῦ ἄνοιξες τὰ μάτια καὶ ἄρχισε γιὰ μένα νέα περίοδος βίου». Μάλιστα.

Βλέπετε τί νοήματα ἔχει ὁ παράξενος αὐτὸς λόγος τὸν ὁποῖον εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος; **«Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν»**. Ἀγαπᾶς τὸν Θεόν; Ἄν τὸν ἀγαπᾶς, τότε ἔχε ἐλπίδα καὶ θάρρος. **«Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;»**, ἐρωτᾷ ὁ ἀπόστολος. Ἄν ὁ παντοδύναμος Θεὸς εἶνε μαζί μας, ποῖός μπορεῖ νὰ εἶνε ἐναντίον μας; Τότε καὶ τὰ πλέον δυσάρεστα μεταβάλλονται. Πηγαίντε στὰ σπίτια σας καὶ διαβάστε, παρακαλῶ, τὸ 8ον κεφάλαιον τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς, τὸ ὅποιον εἶνε ἀπὸ τὰ φιλοσοφικώτερα κεφάλαια, ἀνώτερο πάντων τῶν κλασσικῶν συγγραμμάτων, καὶ θὰ θαυμάσετε ἐκεῖ τὴν σκέψιν τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Λέγει ἐκεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος· **«Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;»**, τί θὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπ' τὸ Χριστό; Ὑπάρχει καμμιά δύναμις νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὸ Χριστό; Εἶνε δυνατὸν **«θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς (=πεῖνα) ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα»** νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὸν Χριστό; Τίποτε ἀπ' αὐτά. Γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, λέει, **«θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς»**. Κάθε ἡμέραν ἀποθνήσκομεν. **«Οὔτε θάνατος»**, λέει, **«οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστώτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὑψώματα οὔτε βάθος οὔτε τίς κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν»** (Ῥωμ. 8,31-39). Μάλιστα. **Τίποτα δὲν μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸ Χριστό**, εἶνε ὁ δεσμός μας μαζί του ἄρρηκτος.

Ὅσοι λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, εἴστε συνδεδεμένοι μὲ τὸν Χριστό, ὅσοι πιστεύσατε σ' αὐτὸν καὶ τὸν ἀκολουθεῖτε μὲ ἱερὸν ζῆλον, ἐσεῖς ἀνήκετε στὴν μικρὰ μειοψηφία ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἔχουν προορισμὸν ἄναπλάσουν τὸν κόσμον. Ὅπως λίγη ζύμη ζυμώνει ὅλο τὸ φύραμα (βλ. Α' Κορ. 5,6), ἔτσι πιστεύουμε ὅτι καὶ οἱ ζωντανοὶ Χριστιανοὶ — ὄχι οἱ τυπικοί, οἱ χριστιανοὶ τῆς Λαμπρῆς καὶ τῶν Χριστουγέννων—, ἀλλὰ οἱ Χριστιανοὶ πού ἀγωνίζονται, πού μετανοοῦν καὶ ἐξομολογοῦνται, πού κοινωνοῦν καὶ μελετοῦν τὸ Εὐαγγέλιον, αὐτοὶ εἶνε τὸ προζύμι πού θ' ἀνακαινίσῃ τὴν πατρίδα καὶ τὸν κόσμον. Συνεπῶς, ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν συμβῇ, **χαίrete καὶ ἀγάλλεσθε**· διότι **«τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν»**.

Προσπαθῶ νὰ σᾶς δώσω μία πρακτικὴ ἐρμηνεία τοῦ χωρίου αὐτοῦ τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς. Παλαιὰ ἱστορία καὶ νεωτέρα ἱστορία διὰ μυρίων παραδειγμάτων διηγοῦνται, ὅτι **ἡ θεία πρόνοια ἀπὸ τὸ πικρὸ βγάζει γλυκὺ**. Ὑπάρχει τίποτα χειρότερον ἀπὸ τ' ἀγκάθια; Καὶ ὁμως «ἀπ' τ' ἀγκάθι βγαίνει ῥόδο». Εἶνε τίποτε ἀηδέστερον ἀπὸ τὴν κοπριά; Καὶ ὁμως, ἐὰν ποτίσῃς τὴν κοπριά, λειτουργεῖ μέσα τῆς ἀλχημείας, μυστηριώδους ἀλχημείας, καὶ ἡ κοπριά γίνεται κρίνον καὶ τριαντάφυλλον. Λοιπὸν, κοπριά εἶνε τὰ ἀμαρτήματά μας καὶ ἡ ἀθλιότης μας. Τὰ γνωρίζει ὁ Κύριος·

και μέσα από την αθλιότητά μας και μέσα από την αμαρτία μας και μέσα από τα σφάλματά μας και τας περιπετειάς μας, μπορεί να βγάλει κρίνα και τριαντάφυλλα, όμορφα άρετῆς και εὐωδία άγιασμοῦ.

Μυστήρια κατεργάζεται ο Θεός. Πιστεύεις στο Θεό; Θα δῆς θαύματα στη ζωή σου, για να τόν δοξάζης. Γνωρίζω ανθρώπους που είδαν τέτοια θαύματα. Και θα ήταν μακρός ο λόγος αν ήθελα ν' αποδείξω ότι, όπου ο διάβολος - ο σατανᾶς κλείνει μια πόρτα, εκεί ανοίγει άλλη πόρτα ο Θεός. Δι' αυτό πάντοτε **να εἴμεθα αἰσιόδοξοι ἐν Χριστῷ** και να μη στενοχωρούμεθα διὰ τὰς διαφόρους περιπετειάς.

Η έλετε μια απόδειξι; Ορίστε οι **διωγμοί**. Ο διωγμός ακολουθεῖ συνεχῶς την Έκκλησία. Θέλουμε δε θέλουμε, —δεν εἶνε ψευδός, εἶνε ἀλήθεια - εἶνε γεγονός— τὰ τελευταῖα χρόνια σπείρα ἀθέων και ἀπίστων που μισούν την Έκκλησία, με τους λόγους και τὰ συγγράμματά τους και με ὅσα άλλα μέσα διαθέτουν, πολεμοῦν την πίστι μας. Θεωροῦν την Έκκλησία ὡς ἓνα παράγοντα ὀπισθοδρομικό, και προσπαθοῦν να τὴν σβήσουν διὰ παντοίων μέσων, με ὅλα ὅσα κατεργάζεται ὁ σατανικός νοῦς των. Μιμούμενοι τους ὑλιστὰς οἱ ὁποῖοι δροῦν σὲ ἄλλες χῶρες και ἀντιγράφοντες συστήματα ἀθέων και ἀπίστων που ἐφηρμόσθησαν ἀλλοῦ, ζητοῦν να σβήσουν μέσ' στην καρδιά του Έλληνοσ τὴν πίστι στο Θεό και να ἐκμηδενίσουν στη συνείδησί του τὴν Έκκλησία του Χριστοῦ.

Έχουμε διωγμό, «**στῶμεν καλῶς!**» (θ. λειτ.). Δέν εἶνε ἡ πρώτη φορά. Ἡ ιστορία διδάσκει, ὅτι ἀπὸ τους διωγμοὺς δέν ἐζημιώθη ἡ Έκκλησία. **Απὸ τους διωγμοὺς ἡ Έκκλησία βγήκε ἰσχυροτέρα και νικήτρια.** Και ἀπὸ σημερινούς διωγμοὺς δέν πρόκειται να βλαβῆ. Δέν ἔχω καιρὸ να ἐξηγήσω περισσότερο οὔτε ἔχω τὴν διάθεσι ν' αναφέρω ἐδῶ ἐπώνυμωσ διώκτασ, ὀνόματα γυναικῶν και ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι κατεργάζονται τὴν καταστροφή του ἔθνους μας και τὸ γκρέμισμα τῆσ Έκκλησίας. Θέλουν τὴν Ελλάδα να τὴν κάνουν ἄθεο κράτοσ. Ἄλλα δέν θα ὑποκύψη ἡ Έλλάσ στην ἀθεΐα· θα μείνη αἰώνιωσ ὑπῆρῆτῆσ του Έσταυρωμένου. Έχει ἀκόμη να παρουσιάση θριάμβουσ. Και μέσα ἀπὸ τὸ νεώτερο αὐτὸ διωγμὸ θα ἐξέλθη νικήτρια. Ἡ δύναμίσ τῆσ εἶνε ἡ Ὀρθοδοξία. Δέν περιμένει τίποτε ἀπὸ τὴν πολιτική. Γι' αὐτὸ και ἡ Έκκλησία δέν πρέπει να ἔχη καμμία ἀνάμειξι με τὰ

κόμματα. Τῶρα οἱ πολιτικοί μας ἔχουν ἄλλη σκέψι. Δέν εἶνε Μακρυγιάννηδεσ. Μόνο ὁ Μακρυγιάννησ ἐξέφραζε τὸ γνήσιο φρόνημα τῆσ πατρίδοσ. Ἄλλα ὁ Μακρυγιάννησ ἦταν πολεμιστῆσ, τὸ κορμί του ἦταν κόσκινο ἀπὸ τὰ βόλια. Ὅταν, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, μπῆκε στη βουλή, ρίχνει μια ματιά και κατάλαβε ποιούσ εἶχε ἀπέναντί του. Ὁρισμένοι ἀπὸ ἐκείνουσ που ἦταν τότε μέσα - τί ἦταν; Ἦταν φερμένοι ἀπ' τὸ Παρίσι, ὅπου ὠργιάζαν με πόρνεσ. Στο μεγάλο ἀγῶνα τῆσ φυλῆσ ἔλειπαν· ὕστερα ἦρθαν, και πλημμύρισαν τὸ κοινοβούλιο. Τουσ εἶπε λοιπόν· Που ἦσασταν, κύριοι, ἐσεῖσ ὅταν ἐμεῖσ στα πεδία των μαχῶν θυσιαζόμεθα για να ζῆση ἡ Έλλάσ; Ἦρθατε τῶρα, με τὴν ἀπιστία του Βολταίρου και τὸν ὀρθολογισμό τῆσ Δύσεωσ, να ἐφαρμόσετε ξένα συστήματα... Δυστυχῶσ αὐτὰ τὰ συστήματα ἐφαρμόζονται ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα. Ἄλλα ὁ Μακρυγιάννησ τὸ εἶπε· Δέν στέκεται ἡ Έλλάσ χωρὶσ τὴν πίστι του Θεοῦ!

Νέοσ διωγμὸσ τῶρα, ἄλλου εἶδοσ. Ἄλλα να εἴστε βέβαιοι ὅτι θα νικήσουμε. Να εἴστε βέβαιοι, ὅτι αὐτοῖ που πολεμοῦν τὴν Έκκλησία του Χριστοῦ, ὁποιοι κι αν εἶνε, πάλι θα ἠττηθοῦν. **Ὅποιοσ πάει κόντρα με τὸ Χριστό, θα γίνη στάχτη.** Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστισ μου, που ὑπῆρῆτῶ πενήντα χρόνια Έκκλησία και γένοσ. Να εἴστε ἀπολύτωσ βέβαιοι. Διότι «**σκληρόν σοι πρὸσ κέντρα λακτίζειν**» (Πράξ. 26,14). Μετὰ ἑκατὸ χρόνια τὰ παιδιὰ θ' ἀνοίγουν τὰ λεξικά και θα ψάχνουν να βροῦν ποιόσ κυβέρνησε τὴ χῶρα, ποιόσ ἦταν πρωθυπουργόσ, ποιόσ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆσ

τῆσ ἀντιπολιτεῦσεωσ, ποιόσ ἦταν ἀρχηγόσ του ἄλφα ἡ του βῆτα κόμματοσ, ποιόσ ἦταν πρόεδροσ δημοκρατίας... Δέν θα θυμάται κανείσ. Ἄλλα και μετὰ ἑκατὸ και διακόσα και τριακόσα και χίλια χρόνια, ἔωσ ὅτου ρέουν οἱ ποταμοῖ και θάλλουν τὰ δένδρα και φωτίζει ὁ ἥλιοσ και μαρμαίρουν τὰ ἄστρα, και μετὰ ἑκατὸ και μετὰ χίλια χρόνια, ἓνα ὄνομα, ἓνα ὄνομα θα μὲνη αἰώνιο και ἀκατάλυτο· τὸ ὄνομα **Ἰησοῦσ Χριστόσ!** Κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα δέν ὑπάρχει ἄλλο. Αὐτοῖ θα σβήσουν, Ἐκεῖνοσ μένει. Κι ὅταν αὐτοῖ πεθάνουν, ἐπάνω στα μνήματα ἓνασ σταυρόσ θα στηθῆ πρὸσ θρίαμβον του ἔσταυρωμένου Λυτρωτοῦ· ὄν, παιδεσ Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε και ὑπερυψοῦτε εἰσ πάντασ τουσ αἰῶνασ· ἀμήν.

† **ἐπίσκοποσ Αὐγουστίνοσ**

ΧΡΙΣΤΕ ΒΟΗΘΕΙ

ΕΠΙΣΚΟΠΩ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΩ

ΦΛΩΡΙΝΑ 15-6-2007

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΟΙΝΩΒΙΑΚΗ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ ΦΛΩΡΙΝΗΣ
Τ.Κ. 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - ΤΗΛ.: 23850 28610

(Ὁμιλία του ἐπισκόπου πρ. Φλωρίνησ Αὐγουστίνου.
Ἐκφωνήθηκε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονοσ Φλωρίνησ
τὴν 15-6-1987).